YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kolmas jaosto)
27 päivänä lokakuuta 1999 *

Asiassa T-106/99,

Karl L. Meyer, maanviljelijä, kotipaikka Uturoa (Raiatean saari, Ranskan Polynesia), edustajanaan asianajaja Jean-Dominique des Arcis, Papeete, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Saksan liittotasavallan suurlähettiläs Horst Pakowski, 20—22 avenue Émile Reuter,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Ulrich Wolker ja Xavier Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa kantaja vaatii toisaalta kantajan esittämän tietojensaantipyynnön eväämisestä 30.3.1999 tehdyn komission päätöksen kumoamista ja toisaalta komission vastuun toteamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit J. Azizi ja M. Jaeger,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Kantaja viljelee trooppista hedelmäplantaasia Raiatean saarella Ranskan Polynesiassa.

2 Vuosina 1986—1992 hän otti paikallisesta Socredo-nimisestä pankista useita lainoja, joiden korkokanta vaihteli 7 ja 12 prosentin välillä.

3 Kantaja toteaa huomanneensa vuonna 1997, että Socredolla on suosituimmuussuhteita Euroopan investointipankkiin (jäljempänä EIP), joka myönsi merentakaisten maiden ja alueiden assosioinnista Euroopan yhteisöön 25 päivänä heinäkuuta 1991 tehdyn neuvoston päätöksen 91/482/ETY (EYVL L 263, s. 1) täytäntöönpanon yhteydessä tälle pankille alennetulla korkokannalla lainoja, jotka oli tarkoitettu Ranskan Polynesian kehityshankkeiden rahoittamiseen. Kantaja vaati EIP:tä ilmoittamaan hänelle näiden korkokantojen suuruuden vuosina 1986—1992.

4 EIP ilmoitti 7.4.1997 päivätyllä faksilla kantajalle, ettei häntä ollut merkitty Socredon myöntämien lainojen saajien luetteloon.

5 Kantaja vaati 9.4.1997 päivätyllä faksillaan EIP:tä luovuttamaan häntä koskevan asiakirja-aineiston komission virkamiehelle, jonka hän oli tavannut 17.4.1997 Luxemburgissa.

6 EIP:n 10.4.1997 päivättyyn kirjeeseen vastatessaan kantaja täsmensi 13.4.1997 päivätyllä faksillaan, että hänen tilinsä hoidosta vuodesta 1990 lähtien vastannut virkailija oli vahvistanut, että hänelle vuosina 1986—1989 myönnetyt lainat olivat peräisin EIP:n rahastoista. Näiden rahastojen tarkan nimityksen puuttuminen selittää sen, miksi EIP ei voi jäljittää kyseisiä lainoja. Koska kantaja katsoi, että EIP:n tehtävänä on vastata hänen tiedusteluihinsa, hän on pyytänyt saada tavata EIP:n edustajan seuraavan käyntinsä yhteydessä Luxemburgissa.

7 Kantaja on 4.10.1998 vaatinut EIP:tä täsmentämään, onko ja minä päivänä päätöksen 91/482/ETY 156 artiklan c kohdassa mainittuja korkokantoja muutettu vuodesta 1991 lähtien.

8 EIP kehotti 5.10.1998 päivätyllä faksillaan kantajaa osoittamaan vaatimuksensa komissiolle ja ilmoitti tälle kyseisen yksikön yhteystiedot.

9 Kantaja vaati samana päivänä päivätyllä faksillaan komissiota toisaalta ilmoittamaan hänelle Ranskan polynesiassa ja vuodesta 1991 lähtien riskipääomalainoihin päätöksen 91/482/ETY 156 artiklan c kohdan ja päätöksen 91/482/ETY välitarkistuksesta 24.11.1997 tehdyn neuvoston päätöksen 97/803/EY (EYVL L 329, s. 50) nojalla tosiasiallisesti sovelletut korkokannat ja toisaalta vahvistamaan, ettei päätöksen 91/482/ETY 157 artiklan c kohtaan ollut tehty mitään muutoksia.

10 Kantaja tapasi 3.11.1998 komission edustajia Brysselissä.

11 Komissio lähetti 13.11.1998 kantajalle faksin, jossa se kehotti tätä esittämään vaatimuksensa EIP:lle.

12 Kantaja esitti 28.12.1998 jälleen tietojensaantipyynnön EIP:lle vedoten yleisön oikeudesta tutustua neuvoston asiakirjoihin 20 päivänä joulukuuta 1993 tehtyyn neuvoston päätökseen 93/731/ETY (EYVL L 340, 43). Koska hän ei saanut tähän mitään vastausta, hän yritti useaan otteeseen soittaa EIP:hen. Eräässä puhelinkeskustelussa hänelle oli vastattu, että hänen vaatimuksensa kohde oli pankkisalaisuuden alainen ja että vain komissio voisi antaa hänelle tietoja.

13 Kantaja kehotti perustamissopimuksen 175 artiklan (josta on tullut EY 232 artikla) mukaisesti komissiota toimittamaan hänelle hänen pyytämänsä tiedot

todeten, että päätöksen 91/482/ETY 234 artiklan nojalla on sen eikä EIP:n tehtävänä panna tämä päätös täytäntöön.

14 Komissio ilmoitti 30.3.1999 päivätyllä faksillaan kantajalle EIP:n ilmoittaneen komissiolle vastanneensa jo kirjallisesti kantajan hakemukseen ja että komissiolla ei olisi siihen mitään lisättävää, kuten se oli jo 2.3.1999 lähettämässään faksissa todennut.

15 Kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 30.4.1999 jättämällään kannekirjelmällä nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

16 Komissio teki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti oikeudenkäyntiväitteen erillisellä asiakirjalla, joka saapui ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 7.6.1999. Kantaja esitti huomautuksensa tästä väitteestä 14.7.1999.

Asianosaisten vaatimukset

17 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— tutkii kaikki hänen esittämänsä vaatimukset ja toteaa ne perustelluiksi,

— toteaa, että komission kehitysyhteistyön pääosasto (ulkosuhteet ja kehitysyhteistyö Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren maiden kanssa; Lomén yleis-

sopimus) on rikkonut useita säännöksiä, jotka koskevat oikeutta tutustua toimielinten asiakirjoihin,

— velvoittaa komission antamaan kantajalle tämän vaatimat tiedot, toisin sanoen tiedot riskipääomina Ranskan Polynesiassa vuosina 1986—1989 ja 1995—1998 myönnettyihin lainoihin sovelletuista korkokannoista merentakaisten maiden ja alueiden assosioinnista yhteisöön tehtyjen neuvoston päätösten nojalla,

— toteaa, että komissio on vastuussa kantajaan nähden siitä, että se on jättänyt noudattamatta säännöksiä, jotka koskevat oikeutta tutustua toimielinten asiakirjoihin,

— velvoittaa komission maksamaan kantajalle 20 000 Ranskan frangia niistä kuluista, jotka kantajalle ovat aiheutuneet hänen etujensa puolustamisesta.

18 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kumoamiskanteen tutkimatta,

— velvoittajan kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Oikeudenkäyntiväitteestä tekemissään huomautuksissa kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hyväksyy hänen vaatimuksensa, lukuun ottamatta hänen vaatimustaan siitä, että komissio määrättäisiin toimittamaan kantajalle korkokantoja koskevat tiedot, koska kyseiset tiedot on saatu kanteen nostamisen jälkeen,

— hylkää komission tekemän oikeudenkäyntiväitteen.

Velvoittamisvaatimus

20 Komission oikeudenkäyntiväitteestä esittämissään huomautuksissa kantaja on ilmoittanut pysyvänsä vaatimuksissaan, lukuun ottamatta vaatimuksen kolmatta osaa, joka on luokiteltu virheellisesti toiseksi, ja joka koskee vaatimusta siitä, että komissio määrättäisiin toimittamaan kantajalle tämän vaatimat tiedot.

21 Näin ollen ei enää ole tarpeen lausua tästä vaatimuksesta, joka joka tapauksessa olisi jätettävä tutkimatta. Kuten komissio korostaa, vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei kuulu harjoittamansa laillisuusvalvonnan yhteydessä osoittaa toimielimille määräyksiä tai toimia niiden sijasta (yhdistetyt asiat T-374/94, T-375/94 ja T-384/94, European Night Services ym. v. komissio, tuomio 15.9.1998, Kok. 1998, s. II-3141, 53 kohta).

Kumoamiskanne

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet

22 Komissio katsoo, että 30.3.1999 päivätty faksi ei ole toimenpide, josta voidaan nostaa EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) nojalla kumoamiskanne.

23 Komissio toteaa ensinnäkin, että kantajalla ei ole oikeutta saada pyytämiään tietoja. Vaikka yleisön oikeudesta saada tietoja komission asiakirjoista 8 päivänä helmikuuta 1994 tehdyssä päätöksessä 94/90/EHTY, EY, Euratom (EYVL L 46, s. 58) määrätäänkin kansalaisten oikeudesta saada tutustua olemassa oleviin asiakirjoihin, siinä ei anneta heille oikeutta saada tietoja tai vastauksia toimielimelle tehtyjen kysymysten perusteella. Nyt esillä olevassa asiassa kantaja vaatii selvästi tietoja eikä oikeutta saada tutustua hänen vaatimuksen esittämishetkellä olemassa olevaan asiakirjaan. Mikään muu yhteisön säädös ei velvoita komissiota vastaamaan kantajan esittämiin kysymyksiin.

24 Toiseksi komissio huomauttaa, että pyydetty tieto koskee EIP:n toimintaa eikä komission. EIP:n soveltama korkokanta riskipääomina tai omista varoista myönnettyihin lainoihin kuuluu päätöksen 91/482/ETY 154 artiklan 3 kohdan ja 154 a artiklan nojalla ainoastaan EIP:n toimivaltaan. Komissio korostaa, ettei sillä ole pyydettyjä tietoja eikä varsinkaan niitä sisältäviä asiakirjoja.

25 Kolmanneksi komissio väittää, että kantajan tilanne ei kuulu EIP:n toiminta-alaan sen enempää kuin komission tai Euroopan kehitysrahastonkaan (EKR). Komissio selittää, että sen saamien tietojen mukaan kantaja ei ole saanut EIP:n tai EKR:n tuella myönnettyjä lainoja. Socredon kantajalle myöntämät lainat eivät siis mitenkään liity yhteisön taloudelliseen tukeen. Pyydettyjen tietojen antaminen ei näin ollen kuulu yhteisön rahoittaman hankkeen toteuttamista koskevan teknisen avun tai avustusvelvollisuuden puitteisiin.

26 Kantaja väittää, että oikeuskäytännössä vahvistettujen periaatteiden nojalla (yhdistetyt asiat 1/57 ja 14/57, Société des usines à tubes de la Sarre v. korkea viranomainen, tuomio 10.12.1957, Kok. 1957, s. 203; yhdistetyt asiat 316/82 ja 40/83, Kohler v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 9.2.1984, Kok. 1984, s. 641; asia 294/83, Les Verts v. parlamentti, tuomio 23.4.1986, Kok. 1986, s. 1339, ja asia T-3/93, Air France v. komissio, tuomio 24.3.1994, Kok. 1994, s. II-121) 30.3.1999 tehty komission päätös on perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu riitauttamiskelpoinen toimenpide. Tällaisena se olisi pitänyt perustella.

27 Kantaja toteaa tämän jälkeen, että hänen vaatimansa tiedot sisältyvät merentakaisten maiden ja alueiden assosioinnista yhteisöön tehtyihin päätöksiin, jotka neuvosto on tehnyt ja joita komissio soveltaa. Hän päättelee tästä, että komissiolla ei ole oikeutta kieltäytyä antamasta hänelle näitä tietoja, koska ne sisältyvät julkisiin yhteisön asiakirjoihin. Hän toteaa myös, että komission tehtävänä on panna täytäntöön päätös 91/482/ETY ja että se on kyseisen päätöksen 236 artiklan 2 kohdan mukaisesti EKR:n johtaja.

28 Kantaja kiistää myös väitteen siitä, että komissiolla ei olisi velvollisuutta antaa hänelle hänen pyytämiään tietoja. Hän väittää siten, että päätöksen 91/482/ETY 174 artiklan d kohdan mukaan komission ja EIP:n on annettava apua tieto- ja yhteensovittamispalvelujensa välityksellä.

29 Kantaja väittää, ettei ole mitenkään vahvistettu, että Socredon myöntämät varat eivät ole peräisin EIP:stä. Hän toteaa, että tämä kysymys on parhaillaan oikeudenkäyntimenettelyn kohteena Ranskan Polynesiassa.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi asianosaisen hakemuksesta ratkaista tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevan väitteen käsittelemättä itse pääasiaa. Saman artiklan 3 kohdan mukaan hakemuksen jatkokäsittely on suullinen, jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätä toisin; tässä asiassa se katsoo saaneensa asiakirja-aineiston perusteella riittävästi selvitystä voidakseen ratkaista tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevan väitteen aloittamatta asian suullista käsittelyä.

31 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kirjettä ei ainoastaan sen takia, että yhteisöjen toimielin on lähettänyt sen vastaanottajalle vastaukseksi tämän tekemään vaatimukseen, voida pitää perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettuna päätöksenä, jota vastaan voitaisiin nostaa kumoamiskanne. Perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettuja toimia tai päätöksiä, joita vastaan voidaan nostaa kumoamiskanne, ovat vain sellaiset, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia kantajien etuihin siksi, että ne muuttavat selvällä tavalla heidän oikeudellista asemaansa (asia T-22/98, Scottish Soft Fruit Growers v. komissio, määräys 11.12.1998, Kok. 1998, s. II-4219, 34 kohta).

32 Nyt esillä olevassa asiassa kantaja ei voi väittää, että 30.3.1999 päivätty komission kirje saisi aikaan sellaisia sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa selvällä tavalla hänen oikeusasemaansa.

33 Ensinnäkin kantajan omista kirjelmistä ja erityisesti hänen tutkimatta jättämistä koskevista väitteistä esittämistään huomautuksista ilmenee, että hänen pyytä-

mänsä tiedot sisältyvät neuvoston toteuttamiin ja Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä julkaistuihin toimenpiteisiin. On todettava, että missään yhteisön oikeuden säännöksessä ei velvoiteta komissiota vastaamaan jossakin jäsenvaltiossa taikka merentakaisissa maissa tai tällaisilla alueilla asuvan henkilön esittämään pyyntöön yhteisön lainsäädännön tiettyjen kohtien yksilöimiseksi.

34 Toiseksi kantaja ei voi vedota päätöksen 94/90/ETY määräyksiin perustellakseen oikeuttaan saada vaatimansa tiedot.

35 Toissijaisesti on huomattava, että kantaja ei ole vaatinut komissiolta oikeutta tutustua mihinkään tiettyyn asiakirjaan tai kirjelmään, vaan se on vaatinut siltä EIP:n toimintaan liittyviä tietoja. Päätöksen 94/90/ETY soveltamiseksi vaikuttaa välttämättömältä tehdä ero asiakirjan ja tietojen käsitteiden välillä. Missään tämän päätöksen määräyksessä taikka siihen liitetyissä toimintasäännöissä ei määrätä tietojensaantioikeudesta, koska tämä oikeus koskee ainoastaan asiakirjoja. Ainoastaan yhdessä päätöksen 94/90/ETY perustelukappaleista mainitaan Euroopan unionista tehdyn sopimuksen päätösasiakirjaan liitettyyn julistukseen oikeudesta saada tietoja. Tällä maininnalla, johon ei liity yhtään täydentävää selitystä, ei voida antaa uutta merkitystä päätöksessä 94/90/ETY useaan otteeseen käytetylle ilmaisulle "asiakirja".

36 Päätöksestä 94/90/ETY ei siis voida päätellä, että yleisön oikeus saada tutustua komission asiakirjoihin merkitsisi sen velvollisuutta vastata kaikkiin yksityisen oikeussubjektin esittämiin tietojensaantipyyntöihin, kuten esillä olevassa asiassa.

37 Kantaja viittaa 8.3.1999 päivätyssä vaatimuskirjeessään 28.12.1998 EIP:lle lähettämänsä faksin sisältöön, jossa hän ei mainitse mitään asiakirjaa, joka sisältää hänen pyytämänsä tiedot, vaikka päätöksen 94/90/ETY liitteenä olevien toimintasääntöjen mukaan "tietojen saamista asiakirjasta koskevan hakemuksen

on [— —] erityisesti sisällettävä asianomaisen asiakirjan tai asianomaisten asiakirjojen tunnistetiedot". Kantajan hakemuksen muotoilu osoittaa ainakin sen, että hänen tarkoituksenaan oli saada tietoja eikä oikeutta tutustua yhteen tai useampaan komission tiettyyn asiakirjaan. Kantaja ilmoittaa 28.12.1998 päivätyssä faksissaan muun muassa seuraavaa: "31.12.1993 julkaistun päätöksen 93/731/ETY perusteella minulla on oikeus saada pyytämäni tiedot Euroopan unionin toimivaltaiselta viranomaiselta. Näin ollen toistan pyyntöni ja olisin kiitollinen saadessani tällä kertaa kiireellisesti tarvitsemani tiedot: minun olisi saatava tietää, mitä korkokantoja on sovellettu Ranskan Polynesialle tulevia vuosia varten siirrettyihin riskipääomiin."

38 Vaikka olisikin katsottava, että kantajan haluamat tiedot sisältyisivät välttämättä yhteen tai useampaan asiakirjaan, komissiolla 30.3.1999 päivättyä faksia laatiessaan käytettävissä olleet seikat osoittavat lisäksi ja joka tapauksessa, että kyseessä saattoivat olla ainoastaan EIP:n hallussa olevat asiakirjat. Komissio ei siis voinut antaa kantajalle oikeutta tutustua tällaisiin asiakirjoihin eikä sen 30.3.1999 päivätty vastaus voinut näin ollen muuttaa kantajan oikeudellista asemaa.

39 Vaikka oletettaisiinkin, että kantajan hakemusta olisi tulkittava niin, että siinä ilmoitetaan komissiolle riittävän selvästi, että pyydetty tieto sisältyy merentakaisten maiden ja alueiden assosioinnista yhteisöön tehtyihin neuvoston päätöksiin, päätöksen 94/90/ETY määräyksillä ei myöskään voida katsoa tarkoitettavan asiakirjalla EY:n perustamissopimuksen 189 artiklan (josta on tullut EY 249 artikla) mukaisia kaikkia toimielinten toimenpiteitä, jotka julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä. Päätöksen 94/90/ETY tavoitteena ei ole komissiota velvoittavan tutustumisoikeuden käyttöön ottamalla antaa yleisölle oikeutta tutustua asiakirjoihin, joihin he jo voivat tutustua, koska ne on julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

40 Kolmanneksi kantaja ei voi vaatia komissiolta minkäänlaista apua hänen etsiessään tietoja, jotka ovat tarpeellisia Ranskan Polynesiassa vireillä olevassa oikeudenkäynnissä, vaikka hän vaatisikin sitä vastaajalle EY:n perustamissopi-

muksen 155 artiklan (josta on tullut EY 211 artikla) mukaisesti taikka EKR:n johtajana kuuluviin tehtäviin vedoten.

41 Ensinnäkään kantaja ei ole kyennyt näyttämään toteen, että hän on saanut vuosina 1986—1989 yhteisön varoja Socredon välityksellä huolimatta niistä huomautuksista, jotka komissio on esittänyt tutkimatta jättämistä koskevassa väitteessään. Kantaja on tyytynyt pelkkiin Socredon työntekijältä peräisin oleviin väitteisiin. Lisäksi kantaja täsmentää itse tutkimatta jättämistä koskevasta väitteestä esittämissään huomautuksissa, että tämä kysymys on oikeusriidan kohteena Ranskan Polynesiassa. Näin ollen ei voida katsoa, että kantajan pankkitilanne, jota hän on yrittänyt selventää komissiossa ja EIP:ssä, olisi jonkinlaisessa yhteydessä yhteisön rahoitukseen.

42 Komissiolle ainoastaan perustamissopimuksen 155 artiklan nojalla kuuluvia velvoitteita ei voida tulkita niin, että sillä olisi niiden perusteella velvollisuus vastata mihin tahansa yksityisten oikeussubjektien esittämiin tietojensaantipyyntöihin niiden perusteluista riippumatta.

43 Päätöksen 91/482/ETY 174 artiklassa ei aseteta komissiolle mitään velvoitetta kantajaan nähden. Kyseisessä artiklassa määrätään seuraavaa:

"Toteuttaakseen tehokkaasti päätöksen eri tavoitteita yksityisten sijoitusten edistämisen osalta ja saadakseen aikaan niiden moninkertaistavan vaikutuksen pankki ja/tai komissio antavat apua seuraavilla tavoilla:

— —

d) tieto- ja yhteensovittamispalvelut."

44 Nämä tieto- ja yhteensovittamispalvelut toteutetaan EIP:n, komission ja MMA:iden viranomaisten välisten suhteiden puitteissa. Toisin kuin kantaja väittää, tällä säännöksellä ei ole välitöntä oikeusvaikutusta, jonka perusteella merentakaisissa maissa ja tällaisilla alueilla asuvilla yksityisillä oikeussubjekteilla olisi oikeus saada tietoja EIP:ltä ja komissiolta.

45 Edellä todetusta seuraa, että 30.3.1999 päivätty komission kirje ei ole perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettu riitauttamiskelpoinen toimenpide. Sitä vastaan nostettu kumoamiskanne on siis jätettävä tutkimatta.

Vahingonkorvausvaatimus

46 Komissio ei ole väittänyt, että kantajan kanteessaan esittämä vahingonkorvausvaatimus olisi jätettävä tutkimatta. Työjärjestyksen 113 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi kuitenkin milloin tahansa omasta aloitteestaan tutkia, onko asia jätettävä tutkimatta ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumisen vuoksi.

47 EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan, jota sovelletaan perussäännön 46 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla myös asian käsittelyyn ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ja työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kanteessa on mainittava muun muassa riidan kohde ja yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu. Jotta nämä edellytykset täyttyisivät, väitetystä yhteisön toimielimen aiheuttamasta vahingosta nostetussa vahingonkorvauskanteessa on mainittava seikat, joiden perusteella voidaan tunnistaa se toiminta, johon kantaja väittää toimielimen syyllistyneen, perusteet, joiden

nojalla kantaja katsoo tämän toiminnan olevan syy-yhteydessä hänen kärsimäänsä vahinkoon, sekä kyseisen vahingon laatu ja laajuus (asia T-13/96, TEAM v. komissio, tuomio 29.10.1998, Kok. 1998, s. II-4073, 27 kohta).

48 Nyt esillä olevassa asiassa on kuitenkin todettava, että vaikka onkin mahdollista yksilöidä se toiminta, josta kantaja komissiota moittii, kanne ei kuitenkaan sisällä mitään mainintaa kantajan kärsimän vahingon luonteesta ja laajuudesta. Kantaja vaatii ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamaan, että komissio on vastuussa kantajaan nähden. Vahingonkorvausvaatimusta ei tämän lisäksi mainita missään muussa kanteen kohdassa.

49 Näin ollen komissio ei ole voinut tehokkaasti ottaa kantaa asiakysymykseen, mistä se onkin pidättäytynyt, eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi harjoittaa laillisuusvalvontaa. Tästä seuraa, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ja työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan säännöksissä asetettuja vaatimuksia ei ole noudatettu vahingonkorvausvaatimuksen osalta. Se on näin ollen jätettävä tutkimatta (ks. tämänsuuntaisesti asia T-128/96, Lebedef v. komissio, määräys 13.12.1996, Kok. H. 1996, s. II-1679, 24 ja 25 kohta ja asia T-106/95, FFSA ym. v. komissio, tuomio 27.2.1997, Kok. 1997, s. II-233, 123 ja 124 kohta).

Oikeudenkäyntikulut

50 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan nojalla asianosainen, joka häviää asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja koska komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Kanteen kolmatta kohtaa, jossa vaaditaan komission määräämistä toimittamaan kantajalle hänen pyytämänsä tiedot, ei ole tarpeen käsitellä.**

2) **Kumoamisvaatimus jätetään tutkimatta.**

3) **Vahingonkorvausvaatimus jätetään tutkimatta.**

4) **Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 27 päivänä lokakuuta 1999.

H. Jung
kirjaaja

K. Lenaerts
kolmannen jaoston puheenjohtaja